

LBRIS

We know
books

Adriana Nazarciuc

**CEI DOI CARE VEGHEAZĂ
Maica Domnului și Sfântul Nicolae**

**Copertă și ilustrații de
Alexandra Baciuc**

**Proiect susținut de
Asociația Postului Terapeutic**

EDITURA REVISTEI

TIMPUL

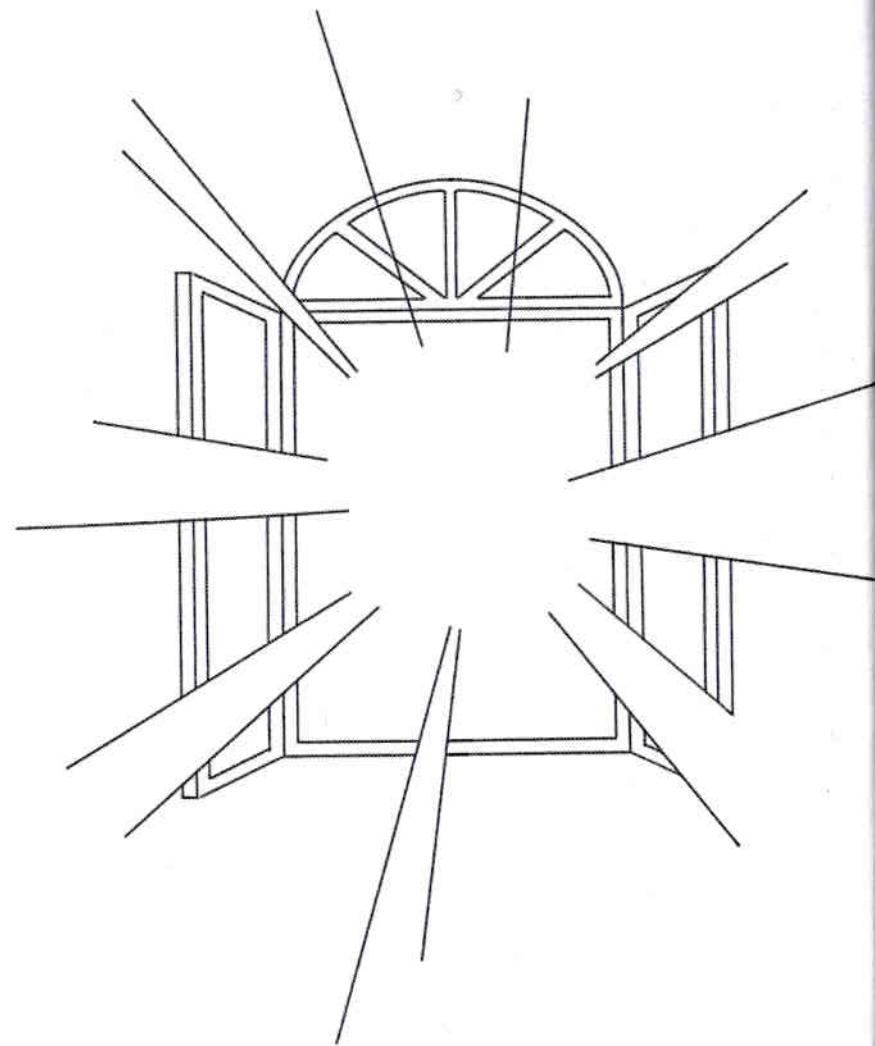
2025

Cuprins

Capitolul 1	
Deschiderea inimii	15
De ce îi iubim pe Maica Domnului și pe Sfântul Nicolae? Introducere. Rugăciunea celor fără alt sprijin	
Capitolul 2	
Când nu mai pot striga	19
Rugăciune în deznădejde	
Capitolul 3	
La marginea nopții	25
Despre întunericul sufletesc și veghea sfinților	
Capitolul 4	
Fereastra rugăciunii	29
Ce înseamnă să te rogi „cu geamul inimii deschis”	

Capitolul 5	
Toiagul milei	35
Sfântul Nicolae ca sprijin nevăzut	
Rugăciune pentru cei ce cad	
și nu mai știu cum să se ridice	
Capitolul 6	
Lacrima care ajunge prima	39
Maica Domnului	
și rugăciunea celor care plâng	
Rugăciune pentru părinți,	
pentru copii, pentru cei pierduți	
Capitolul 7	
Taina celor ce nu se laudă	45
Capitolul 8	
Cuvântul care vindecă	49
Capitolul 9	
Copiii fără leagăn	53
Rugăciune pentru copiii abandonați,	
nenăscuți, pierduți	
Capitolul 10	
Nu Te șterge de pe noi	59
Meditație despre uitare,	
despre absență și întoarcere	
Rugăciune de reîntoarcere	
Capitolul 11	
Lumina care nu piere	63

Capitolul 12	
Mâinile care nu dor	69
Despre mâinile nevăzute ale sfinților	
Capitolul 13	
Între catedrală și cuptorul de lut	75
Maica și Sfântul Nicolae	
în sufletul poporului	
Capitolul 14	
Cei care ne țin în viață	81
Capitolul 15	
Rugăciuni de folos	87

Capitolul 1

Deschiderea inimii

*În inima care se deschide,
intră cerul întreg.*

Există în viața omului o clipă în care, fără sunet, fără plan, fără știre, se deschide o ușă lăuntrică. Nu o deschidem noi – ci mila. Și prin această crăpătură nevăzută, intră lumina: blândă, caldă, neașteptată.

Maica Domnului și Sfântul Nicolae sunt, amândoi, vestitori ai acestei deschideri. Ei nu forțează porțile inimii, nu strivesc libertatea omului.

Se apropie ca vântul subțire pomenit în Scriptură: aproape fără glas, dar plin de prezență. La umbra lor, sufletul se topește și se reînnoiește – nu prin frică, nu prin muștrare, ci prin bunătate. Prin iubirea care nu cere nimic, dar dăruiește totul.

De ce îi iubim? Pentru că ei ne-au iubit mai întâi.

Pentru că, atunci când toate zidurile par dărâmate, ei rămân în picioare, veghetori. Pentru că atunci când alții pleacă, ei rămân.

A deschide inima către Maica Domnului și Sfântul Nicolae înseamnă, în fond, a ne aduce aminte de Cineva care niciodată nu ne-a uitat.

Rugăciune:

Maică a Vieții, deschide fereastra inimii mele către cer.

Sfinte Nicolae, sprijină baterea slabă a sufletului meu.

Învață-mă să nu mă tem de iubirea voastră, ci să o las să curgă în mine.

Să mă facă viu, adevărat, întreg.

Amin.

Pe înțeleșul inimii:

Încă de la primele rugăciuni ale Bisericii, Maica Domnului este numită „Ușa milostivirii”, „Fereastra Luminii”, „Ocrotitoarea neamului omenesc”.

Sfântul Nicolae, episcop al Mirelor Lichiei, rămâne pentru toți un chip al blândeții lucrătoare: ajutând fără să judece, întinzând mâna fără să întrebe.

Deschiderea inimii nu este o lucrare a voinței noastre exclusive. Este, mai ales, răspunsul la

chemarea tainică a harului. Este lăsarea jos a armelor. Este acceptarea faptului că suntem iubiți chiar și când nu merităm.

Astfel, Maica Domnului și Sfântul Nicolae ne învață nu să fim perfecți, ci să fim deschiși. Să fim vii.

Poveste de lumină:

Se spune că într-un sat uitat de lume, trăia o femeie bătrână care nu mai ieșea din casă. Picioarele nu o mai slujeau, iar singurătatea îi devenise tovarăș zilnic. Dar în fiecare seară, fără să lipsească niciodată, aprindea o lumânare sub icoana Maicii Domnului și a Sfântului Nicolae.

Copiii satului o întrebau uneori, din curiozitate sau din neînțelegere:

— De ce aprinzi lumânarea dacă nu te vede nimeni?

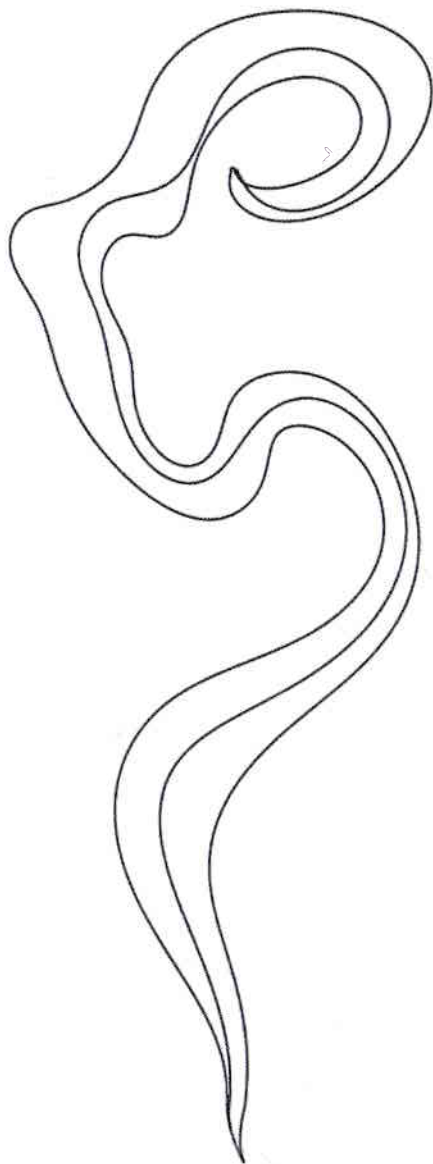
Bătrâna zâmbea cu blândețe, ca și cum ar fi știut un secret pe care nimeni nu-l putea strica:

— Pentru că eu știu că **ei** mă văd.

Nu a cerut nimic în schimb.

Nu a spus povești despre minuni.

Dar în cea mai mică și mai tăcută casă din sat, lumina nu se stingea niciodată. Și poate că tocmai acolo, într-un colț de lume neștiut, se păstra echilibrul unei iubiri care nu pleacă.

Capitolul 2

Când nu mai pot striga

*Pentru cei ce nu mai pot striga,
Maica Domnului devine glas.*

*Pentru cei ce nu mai pot cere,
Sfântul Nicolae devine răspuns.*

Sunt momente când tăcerea din inimă nu mai este alegere, ci rană.

Când nu mai avem putere să spunem nimic. Când rugăciunea nu mai iese, când lacrimile par uscate, când ne simțim mai departe de Dumnezeu decât steaua care strălucește pe cer, dar e moartă de mii de ani.

Dar tocmai atunci, în adâncul nevăzut, în clipa cea mai pustie, Maica Domnului se apleacă.

Și Sfântul Nicolae pășește aproape.

Ei nu așteaptă cuvinte de la noi. Ei citesc suspinul.

Ei ascultă bătaia slabă a inimii noastre și o poartă, tainic, înaintea Tronului Luminii.

Când nu mai putem striga, strigă ei pentru noi.

Când nu mai putem cere, cer ei pentru noi.
Și în această tăcere, Dumnezeu răspunde cu blândețe.

Rugăciune:

Maică Preasfântă, strigă Tu în locul meu.
Sfânt Nicolae, du rugăciunea mea acolo unde eu nu pot ajunge.

Când inima mea tace de frică sau de durere, fă-o să tresară din nou în iubire.
Amin.

Pe înțelesul inimii:

În tradiția Bisericii, suspinul și oftatul sincer sunt considerate forme de rugăciune mai înalte decât rostirea goală de cuvinte. Sfântul Apostol Pavel spune:

Duhul însuși mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. (Romani 8, 26)

Maica Domnului este chemată în toate acatistele ca „apărătoare a celor fără de ajutor” și „glas al celor fără glas”.

La fel, Sfântul Nicolae este numit „grabnic ajutor și fierbinte rugător pentru sufletele noastre”.

Când omul nu mai poate să se roage, el nu este părăsit. Rugăciunea nu depinde de

cât de tare strigăm, ci de cât de deschisă rămâne, chiar și sfâșiată fiind, inima noastră.

Și uneori, în tăcere, rugăciunea lucrează mai adânc decât în mii de vorbe.

Poveste de lumină:

Într-un spital sărăcăcios, într-un salon slab luminat, zăcea de ani de zile o femeie bolnavă.

Nu mai vorbea – nu din mândrie sau oboseală, ci dintr-o slăbiciune adâncă, care-i luase și glasul, și forța de a cere ceva. Avea doar o icoană mică a Maicii Domnului așezată la capul patului, aproape de tâmplă, ca și cum ar fi fost pusă acolo să-i asculte gândurile.

O asistentă, impresionată de liniștea ei fără sfârșit, s-a apropiat într-o zi și a întrebat-o, cu grijă:

— Ce vrei să spunem noi în locul tău?

Femeia a întors ușor capul, a zâmbit ca o copilă întoarsă în brațele mamei și a șoptit:

— Ea știe.

Au fost ultimele ei cuvinte. La câteva zile, femeia s-a stins cu o pace atât de limpede pe chip, încât toți cei din jur au simțit că nu mai era suferință acolo. Iar asistenta a mărturisit mai târziu, cu ochii umezi: „În camera ei, deși nu era nicio muzică, simțeam cântec.”

Adriana Nazarciuc

LIBRIS

We know

Era cântecul rugăciunii nevăzute – acela care nu se aude cu urechile, dar umple aerul cu o prezență care nu pleacă.

Psalm 24, 7:

*„Porțile, ridicați-vă căpeteniile voastre,
și vă ridicați porți veșnice, și va intra
Împăratul slavei!”*

Psalm 61, 1:

*„Doamne, auzi rugăciunea mea;
ascultă cererea mea; întru credințioșia Tă,
auzi-mă, întru dreptatea Tă.”*